

וְאַתָּן לִי כְּנָפִים לְעוֹף / מוריס אקוקה

ועת שחר יוצא לדרך מסע האשר הקסום, זקן וזקנה יקבלו פניכן
הדקו חגורות כי יום זה הוא יום שמחתכן ויום המראתכן
להגביה עוף, לבריאות נפשם וגופם, לנצח את השגרה אשר עליהם
לתת להם טפול איכותי, להוכיח לכלם כי ראויות אתן להם.

שמש העפילה אף היא צופיה ומחיקת
מחממת ומברכת וקרניה בכן כורכת
ומעיני זקנים עולים ניצוצות של אש
כח זהב לגיל הזהב אתן המעניקות חס כלב האש.

חותם ההכשרה הטבעתן בראשכן
עליתן על המסלול בו קשיש יברך אתכן
על השנוי המתהווה, על המצינות הנובעת באמת
על הדאגה והמסירות לכל קמט וקמט.

הביטו להם בעינים, באור הכבוי
בדמעה הזולגת, בכאב החבוי
האירו פניהם, חממו את הקר
והם אתכן ישובו לזכור.

השיבו להם ימים כלפנים
שמעו את המלים, נגנו על לבם והוסיפו לחנים
היו להם בנות ובנים, הסירו מהם חשכת עינים
כי אשר אפשר לגרום גם מדברים קטנים.

תנו להם את הכבוד את כל הלב והנשמה
הביאו עמכן מזור, שמחה ונחמה
התחברו אל רצונם עשו למענם ביתרת השנים
אז יעלה האשר והחיוף על הפנים.

ושואלים הקשישים מי אלה אשר על אדמתנו עולים
לזקוף צמרת ראשנו, לכסות עץ חיינו עלים
אז נכריז כי זכות זו שמונה היא לעפרה לרחל ולרבקה המלוות אתכן
המשכימות תמיד מחלומות עשיה לרקום את יומכן.

ואתן לי כנפים לעוף ולדאות
להתענג בנוף האנשים לשמוע ולראות
הפוקדות בתים זרועי קשיים לא קלים.
הן יפי הבריאה אשר להצלחתן מלאכים מתפללים.